

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/145/2015
Identifikačné číslo spisu: 8014200916
Dátum vydania rozhodnutia: 27.04.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8014200916.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Kataríny Benczovej, v právnej veci žalobkyne: E. F., bytom Y., J., zastúpenej JUDr. Oľgou Michalíkovou, advokátkou so sídlom Francisciho 35, Prešov, proti žalovanému: Okresný úrad Prešov, odbor opravných prostriedkov, so sídlom Námestie mieru 3, Prešov, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-PO-OOP1-2014/016780/FRA zo dňa 22. mája 2014, konajúc o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 4S/54/2014-64 zo dňa 05. marca 2015, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 4S/54/2014-64 zo dňa 05. marca 2015, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti a následného zrušenia rozhodnutia žalovaného č. OU-PO-OOP1-2014/016780/FRA zo dňa 22. mája 2014, ktorým žalovaný podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) zmenil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa č. PR. 17217/2013/1505/MF zo dňa 28. januára 2014 tak, že žalobkyňa je vinná zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon č. 372/1990 Zb.“), ktorého sa dopustila tým, že v bytovom dome na Y. XX v J. opakovane nepravidelne v roku 2013 a to aj v nasledujúcich dátumoch: v noci z dňa 11. mája 2013 na 12. mája 2013 od 23:30 h, o 01:00 h a o 04:30 h, v noci z dňa 13. mája 2013 na 14. mája 2013 o 02:06 h, o 03:00 h a o 05:10 h, v noci z dňa 15. mája 2013 na 16. mája 2013 od 00:48 h do 02:36 h, v noci z dňa 18. mája 2013 na 19. mája 2013 od 02:00 h do 06:00 h, v noci dňa 20. mája 2013 o 04:45 h, v noci dňa 25. mája 2013 od 02:10 h, o 04:15 h a o

06:58 h, v noci z dňa 28. mája 2013 na 29. mája 2013 od 01:45 h do 04:00 h, v noci z dňa 29. mája 2013 na 30. mája 2013 od 02:30 h do 04:45 h, v noci dňa 05. júna 2013 od 02:15 h do 04:10 h, v noci dňa 08. júna 2013 od 01:30 h do 03:00 h a v noci dňa 10. júna 2013 od 00:12 h do 04:50 h spôsobovala búchaním hluk, čím rušila obyvateľov bytového domu na Y. XX v J. a tým narušila občianske spolunažívanie schválnosťami. Za tento priestupok správny orgán žalobkyni uložil pokutu vo výške 35 € ako aj povinnosť zaplatiť trovy konania vo výške 16 €. Zároveň konanie v časti obvinenia zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb., ktorého sa žalobkyňa mala dopustiť tým, že mala obťažovať obyvateľov bytového domu na Y. XX v J. verbálnym napádaním a nadávkami podľa § 76 ods. 1 písm. c/ zákona č. 372/1990 Zb. zastavil z dôvodu, že spáchanie skutku, o ktorom sa koná, nebolo obvinenej z priestupku preukázané.

Krajský súd dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného bolo vydané na základe presne a úplne zisteného stavu veci v súlade so zákonom. Konštatoval, že žalobkyňa v roku 2013 opakovane rušila svojich susedov hlukom, a to aj v nočných hodinách, a týmto svojím konaním naplnila všetky pojmové znaky skutkovej podstaty priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. Samotné opakovanie konania žalobkyne spôsobované napriek žiadostiam, aby v ňom nepokračovala, je dôkazom toho, že bolo vytvárané s úmyslom spôsobovať ostatným obyvateľom bytového domu schválnosti. Zároveň vyslovil, že výšku pokuty správne orgány dostatočne odôvodnili a je primeraná závažnosti priestupku.

Z obsahu administratívneho spisu a z rozhodnutí správnych orgánov súd prvého stupňa zistil, že žalobkyňa sa dopustila zavineného konania v bytovom dome na Y. XX v J., keď opakovane nepravidelne v roku 2013, a to aj v nasledujúcich dátumoch: v noci z dňa 11. mája 2013 na 12. mája 2013 od 23:30 h, o 01:00 h a o 04:30 h, v noci z dňa 13. mája 2013 na 14. mája 2013 o 02:06 h, o 03:00 h a o 05:10 h, v noci z dňa 15. mája 2013 na 16. mája 2013 od 00:48 h do 02:36 h, v noci z dňa 18. mája 2013 na 19. mája 2013 od 02:00 h do 06:00 h, v noci dňa 20. mája 2013 o 04:45 h, v noci dňa 25. mája 2013 od 02:10 h, o 04:15 a o 06:58 h, v noci z dňa 28. mája 2013 na 29. mája 2013 od 01:45 do 04:00 h, v noci z dňa 29. mája 2013 na 30. mája 2013 od 02:30 h do 04:45 h, v noci dňa 05. júna 2013 od 02:15 h do 04:10 h, v noci dňa 08. júna 2013 od 01:30 h do 03:00 h a v noci dňa 10. júna 2013 od 00:12 h do 04:50 h spôsobovala búchaním hluk, čím rušila obyvateľov bytového domu na Y. XX v J..

Dospel k záveru, že uvedeným sa dopustila priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb., lebo úmyselne opakovane narušila občianske spolunažívanie schválnosťami, keď rušila obyvateľov bytového domu na Y. XX v J. tým, že búchaním spôsobovala hluk.

Následne konštatoval, že vykonaným dokazovaním, a to výsluchom obyvateľov bytového domu na Y. XX v J. C. S., Y. F., Y. K., C. J., C. Z., U. D., ako aj E. P. a Z. G., ktorí potvrdili, že hluk sa ozýva z bytu obvinenej, dospel k názoru, že hluk v takomto rozsahu a v takomto čase nespôsobila porucha vykurovacieho systému bytového domu. Žalobkyňa býva v byte sama, a teda hluk nemohol byť spôsobovaný inými osobami. Žalobkyňa ani netvrdila, že v byte sa okrem nej sa nachádza iná osoba. Mal za to, že vykonané dokazovanie preukázalo, že sa obvinená schválnosťami dopúšťala, pričom túto skutočnosť nespochybnili ani výpovede ostatných svedkov, a to E. F., E. D., G. D. a C. F.. Svedkovia dostatočne popísali správanie žalobkyne a svojimi podpismi na petícii a priloženom zozname časov potvrdili, že v nimi zapísaných dňoch počuli, ako obvinená spôsobuje v bytovom dome hluk.

Taktiež dal do pozornosti, že z administratívneho spisu vyplýva, že žalobkyňa netrvala na výsluchu svedkyne H. O.. Ďalej vyslovil, že aj súd prvého stupňa je toho názoru, že dokument vypracovaný nezávislým odborníkom Ing. E. Y. pojednáva len o možných dôvodoch hluku vo vykurovacej sústave, pričom však nijako nedokazuje, že poruchy spomínané v tomto dokumente sa vyskytli aj v bytovom dome na Y. XX v J.. Doplnil, že ani odpoveď Bytového družstva Prešov žalobkyni zo dňa 05. novembra 2007 na žiadosť odstránenia hluku zo stúpačiek, z ktorej vyplýva, že bola vykonaná kontrola vstupných parametrov, dodávky tepla do bloku, kde bolo zistené, že parametre sú v súlade so zmluvou o dodávke tepla, nepreukázala, že hluk v rozhodujúcom období nebol spôsobovaný žalobkyňou.

Žalobkyňa v podanom odvolaní proti rozsudku krajského súdu žiadala, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu a to tak, že rozhodnutie žalovaného zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Alternatívne navrhla, aby odvolací súd zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne tiež žiadala o priznanie náhrady trov konania. Uviedla, že odvolanie podáva z dôvodu uvedeného v § 205 ods. 2 písm. f/ OSP, nakoľko rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V podanom odvolaní namietala, že žalovaný rozhodol iba na základe výpovedí svedkov udaných sťažovateľom - U. D. a petície spisanej z jeho iniciatívy obyvateľmi bytového domu Y. XX v J., hoci títo svedkovia vypovedali rôznorode, nekonkrétne a nejednoznačne, že hluk v ich bytovom dome - spôsobovaný v nočných hodinách, sa šíri z bytu žalobkyne. Uviedla, že išlo len o domnienky, nakoľko žiaden zo svedkov nevidel žalobkyňu hluk spôsobovať, t.j. búchať po stenách či radiátoroch.

Ďalej namietala, že pokiaľ ide o svedkyňu H. O., listom zo dňa 29. novembra 2013 navrhla túto vypočúť na pojednávaní dňa 18. decembra 2013, avšak správny orgán svedkyňu na pojednávanie nepredvolal s tým, že žalobkyňa neudala okolnosti, na aké má byť táto vypočutá. Zdôraznila, že nie pravdou, že na uvedenom pojednávaní vyhlásila, že si tento návrh rozmyslela a netrvála na vypočutí svedkyne. Dodala, že v zmysle § 32 ods. 1, 2 správneho poriadku mal správny orgán menovanú svedkyňu vypočúť aj bez návrhu žalobkyne.

Súdu prvého stupňa taktiež vyčítala, že nesprávne vyhodnotil listinný dôkaz „Zaplynenie vody a hluk po inštalácii termostatických ventilov“, vypracovaný Ing. E. Y., keď mala za to, že tento preukazuje, že hlučnosť vykurovacej sústavy je zapríčinená zaplynenou vodou. Doplnila, že uvedené platí aj o vyjadrení Bytového družstva na žiadosť žalobkyne o odstránenie hluku zo stúpačiek zo dňa 05. novembra 2007, z ktorého vyplýva, že problematika búchania a klepania systému ústredného kúrenia v prechodnom období je spôsobovaná rozťažnosťou materiálu ústredného kúrenia pri zmene teplôt v prechodnom období a nie je možné ho ovplyvniť, nakoľko ide o prirodzené fyzikálne zákony.

V súvislosti s predchádzajúcim priestupkom z roku 2011, z ktorého bola žalobkyňa obvinená, a z ktorého dôvodu správny orgán jej konanie hodnotí ako pokračujúce, namietala, že o tomto priestupku nebolo doposiaľ v konečnom dôsledku rozhodnuté, keď proti rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/2321/2012-46 zo dňa 15. apríla 2014 podala žalobkyňa dňa 19. júna 2014 odvolanie.

Vadu nesprávneho právneho posúdenia veci videla žalobkyňa v tom, že súd prvého stupňa skutok, ktorý mala žalobkyňa spáchať, posúdil ako úmyselné konanie, pričom takýto skutok nebol žalobkyňu preukázaný a išlo iba o domnienky, preto v jej prospech mala byť aplikovaná zásada „in dubio pro reo“.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd odvolanie žalobkyne zamietol a rozhodnutie krajského súdu potvrdil ako vecne a právne správne. Navrhol, aby účastníkom nebola priznaná náhrada trov konania. Vo vzťahu k odvolacej námietke, že správny orgán, ako aj súd prvého stupňa rozhodol iba na základe vykonaných dôkazov - výpovedí svedkov udaných sťažovateľom U. D. a petície spisanej z jeho iniciatívy obyvateľmi bytového domu, uviedol, že správny orgán vykonal rozsiahle dokazovanie, vypočul dvanásť svedkov, pričom posúdil aj dôkazy predložené žalobkyňou. Mal za to, že jednotlivé dôkazy správny orgán posúdil samostatne a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. Poukázal na výpovede svedkov C. S., Y. F., U. D., Y. K., C. J., C. Z., E. P. a Z. G., z ktorých vyplýva, že žalobkyňa spôsobovala v bytovom dome na Y. XX v J. v neskorých nočných hodinách hluk. S výnimkou výpovedí Z. G. a E. P. ide o svedkov, ktorí bývajú priamo v uvedenom bytovom dome, pričom v prípade svedkov, ktorých uvádza žalobkyňa, konkrétne E. F., G. D., E. D. a C. F. ide o rodinných príslušníkov alebo rodinných známych, avšak v predmetnom bytovom dome nebývajú.

Ohľadom odvolacej námietky, týkajúcej sa svedkyne H. O., poukázal na zápisnicu o prejednávaní priestupku a výpoveď žalobkyne zo dňa 18. decembra 2013 v spisovom materiáli evidovanú pod č. PR.17217/2013/1505/MF, v ktorej okrem iného uviedla: „Čo sa týka výsluchu svedkyne H. O., uvádzam, že toto som si rozmyslela a na výsluchu tejto svedkyne netrvám.“ Dodal, že na otázku, čo sa

malo výsluchom svedkyne preukázať, odpovedala: „Ona by len mohla potvrdiť, že som u nej dvakrát prespala kvôli hluku.“, pričom žalobkyňa predmetnú výpoveď potvrdila svojim podpisom. Vzhľadom na uvedené poukázal na rozpor medzi výpoveďou žalobkyne a námietkou uvedenou v podanom odvolaní, pričom túto námietku považoval za účelovú v snahe vyhnúť sa zodpovednosti.

Ku odvolacej námietke, že súd prvého stupňa nesprávne vyhodnotil listinný dôkaz predložený žalobkyňou „Zaplynenie vody a hluk po inštalácii termostatických ventilov“, vypracovaný Ing. E. Y., uviedol, že sa stotožňuje s názorom správneho orgánu uvedeným v odôvodnení rozhodnutia, z ktorého vyplýva, že vyjadrenie pojednáva len o možných dôvodoch hluku vo vykurovacej sústave, avšak nijako nedokazuje, že poruchy spomínané vo vyjadrení sa vyskytli aj v bytovom dome na Y. XX v J.. Rovnako tak aj list bytového družstva zo dňa 18. mája 2009 má obdobný obsah, ako už žalobkyňou predložený list zo dňa 05. novembra 2007 a nedá sa ním preukázať, že v roku 2013 existovala vo vykurovacej sústave bytového domu taká záhada, ktorá by mimo vykurovacej sezóny v máji a júni 2013 spôsobovala opakovane hluk v celom bytovom dome.

Za dôvodnú nepokladal ani odvoláciu námietku, že správny orgán, ako aj krajský súd nevyhodnotil konkrétne a správne jednotlivé vykonané dôkazy - výsluchy svedkov, a to jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti, ako to ustanovuje správny poriadok a pokiaľ ide o ďalšie listinné dôkazy predložené žalobkyňou, tieto nesprávne vyhodnotil ako nedostatočné na preukázanie nevinu žalobkyne. Vyslovil, že správny orgán posúdil jednotlivé dôkazy samostatne a všetky vo vzájomných súvislostiach. Žalovaný nemal dôvod neveriť výpovediam svedkov, nakoľko vypočutí svedkovia zhodne tvrdili, že hluk vychádza z bytu žalobkyne, pričom iná osoba v jej byte nebýva. Ich výpovede označil za logické a bez vnútorných rozporov. Taktiež poukázal na zmenu argumentácie žalobkyne, ktorá v prípade prvého výsluchu tvrdila, že hluk je spôsobený poruchou v stupačkách, pričom následne odlišne uviedla, že hluk spôsobuje U. D..

Vo vzťahu k námietke žalobkyne, že pokiaľ ide o predchádzajúci priestupok z roku 2011, o tomto doposiaľ nebolo v konečnom dôsledku rozhodnuté, odkázal na vyjadrenie administratívneho orgánu uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého správny orgán dospel k záveru, že žalobkyňa v roku 2013 opakovane rušila svojich susedov hlukom a to aj v nočných hodinách, a týmto svojím konaním naplnila všetky pojmové znaky skutkovej podstaty priestupku. Doplnil, že z vyjadrení viacerých svedkov bolo preukázané, že obvinená už bola v minulosti opakovane vyzývaná, aby v tomto konaní nepokračovala. Mal za to, že opakovanie konania obvinenej, ku ktorému dochádzalo, a to aj napriek žiadostiam, aby v ňom nepokračovala, vypovedá o tom, že bolo vytvárané s úmyslom spôsobovať ostatným obyvateľom bytového domu schválnosti.

V závere sa vyjadril k odvolacej námietke, spočívajúcej v tvrdení, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď tento skutok posúdil ako jej úmyselné konanie v zmysle § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. Uviedol, že v danom prípade bolo jednoznačne preukázané porušenie zákona zo strany žalobkyne a naplnenie všetkých obligatórnych znakov skutkovej podstaty priestupku. Dodal, že bol riadne zistený skutkový stav veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <.. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 27. apríla 2017 (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnom preskúmaní súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 2 OSP v správnom súdnom preskúmaní súdy zákonosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších

právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Súd v správnom súdnictve podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmava zákonnosť právoplatných správnych rozhodnutí a o to išlo aj v predmetnej veci, tzn. že súdne konanie nepredstavuje „predĺženie“ resp. „pokračovanie“ správneho konania. Aj podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky je v správnom súdnictve nevyhnutné prihliadať na špecifiká vyplývajúce z postavenia a právomoci všeobecných súdov, ktoré nie sú pri preskúvaní zákonnosti postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy súdmi skutkovými, ale súdmi, do právomoci ktorých patrí predovšetkým preskúmania právnych otázok týkajúcich sa postupu a rozhodnutia tohto orgánu (I. ÚS 217/2015).

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu predloženého súdneho spisu a administratívneho spisu zistil skutkový stav tak, ako je podrobne popísaný v rozsudku krajského súdu, preto skutočnosti účastníkom známe nebude nadbytočne opakovať, s jeho odôvodnením, ktoré považuje za úplné, vyčerpávajúce a dostatočne výstižné sa stotožňuje v celom rozsahu, a len na doplnenie a zdôraznenie správnosti dodáva:

Predmetom preskúmacieho konania bolo rozhodnutie žalovaného č. OU-PO-OOP1-2014/016780/FRA zo dňa 22. mája 2014, ktorým podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku zmenil rozhodnutie Okresného úradu Prešov, odboru všeobecnej vnútornej správy č. PR. 17217/2013/1505/MF zo dňa 28. januára 2014 tak, že:

I. Žalobkyňa je vinná zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb., ktorého sa dopustila tým, že v bytovom dome na Y. XX v J. opakovane nepravidelne v roku 2013 a to aj v nasledujúcich dátumoch: v noci z dňa 11. mája 2013 na 12. mája 2013 od 23:30 h, o 01:00 h a o 04:30 h, v noci z dňa 13. mája 2013 na 14. mája 2013 o 02:06 h, o 03:00 h a o 05:10 h, v noci z dňa 15. mája 2013 na 16. mája 2013 od 00:48 h do 02:36 h, v noci z dňa 18. mája 2013 na 19. mája 2013 od 02:00 h do 06:00 h, v noci dňa 20. mája 2013 o 04:45 h, v noci dňa 25. mája 2013 od 02:10 h, o 04:15 h a o 06:58 h, v noci z dňa 28. mája 2013 na 29.05.2013 od 01:45 do 04:00 h, v noci z dňa 29. mája 2013 na 30. mája 2013 od 02:30 h do 04:45 h, v noci dňa 05. júna 2013 od 02:15 h do 04:10 h, v noci dňa 08. júna 2013 od 01:30 h do 03:00 h a v noci dňa 10. júna 2013 od 00:12 h do 04:50 h spôsobovala búchaním hluk, čím rušila obyvateľov bytového domu na Y. XX v J. a tým narušila občianske spolunažívanie schválnosťami. Za tento priestupok správny orgán žalobkyni uložil pokutu vo výške 35 € ako aj povinnosť zaplatiť trovy konania vo výške 16 €.

II. Konanie v časti obvinenia zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb., ktorého sa žalobkyňa mala dopustiť tým, že mala obťažovať obyvateľov bytového domu na Y. XX v J. verbálnym napádaním a nadávkami podľa § 76 ods. 1 písm. c/ zákona č. 372/1990 Zb. zastavil, nakoľko obvinenej z priestupku nebolo spáchanie skutku, o ktorom sa koná, preukázané.

Prvostupňový správny orgán uznal žalobkyňu vinnou zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb., ktorého sa dopustila tým, že v bytovom dome na Y. XX v J. opakovane nepravidelne v roku 2013 a to aj v nasledujúcich dátumoch: v noci z dňa 11. mája 2013 na 12. mája 2013 od 23:30 h, o 01:00 h a o 04:30 h, v noci z dňa 13. mája 2013 na 14. mája 2013 o 02:06 h, o 03:00 h a o 05:10 h, v noci z dňa 15. mája 2013 na 16. mája 2013 od 00:48 h do 02:36 h, v noci z dňa 18. mája 2013 na 19. mája 2013 od 02:00 h do 06:00 h, v noci dňa 20. mája 2013 o 04:45 h, v noci dňa 25. mája 2013 od 02:10 h, o 04:15 h a o 06:58 h, v noci z dňa 28. mája 2013 na 29. mája 2013 od 01:45 h do 04:00 h, v noci z dňa 29. mája 2013 na 30. mája 2013 od 02:30 h do 04:45 h, v noci dňa 05. júna 2013 od 02:15 h do 04:10 h, v noci dňa 08. júna 2013 od 01:30 h do 03:00 h a v noci dňa 10. júna 2013 od 00:12 h do 04:50 h spôsobovala búchaním hluk, čím rušila

obyvateľov bytového domu na Y. XX v J. a tým narušila občianske spolunažívanie schválnosťami. Za tento priestupok správny orgán žalobkyni uložil pokutu vo výške 35 € ako aj povinnosť zaplatiť trovy konania vo výške 16 €.

Podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. priestupku sa dopustí ten, kto úmyselne naruší občianske spolunažívanie vyhrázaním ujmu na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obvinením z priestupku, schválnosťami alebo iným hrubým správaním.

Podľa § 49 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. za priestupok podľa odseku 1 písm. a/ možno uložiť pokutu do 33 €, za priestupok podľa odseku 1 písm. b/ až d/ a písm. f/ pokutu do 99 € a za priestupok podľa odseku 1 písm. e/ pokutu do 331 €.

Odvolací súd z obsahu súdneho a administratívneho spisu zistil, že krajský súd sa náležite a v súlade so zákonom vypořiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobkyne pokiaľ ide o zistenie skutkového stavu veci a zistenia protiprávneho konania zo strany žalobkyne. Protiprávne konanie žalobkyne, ktorým došlo k spáchaniu priestupku je vo výroku prvostupňového rozhodnutia ako aj v rozhodnutí o odvolaní vymedzené dostatočne určite. Aj podľa názoru odvolacieho súdu v oboch rozhodnutiach bolo náležite vyhodnotené hodnotenie dôkazov.

Podľa § 34 správneho poriadku na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a obhliadka. Správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti.

Správny súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorého pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania, a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. (Pozri rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20.06.2007, sp. zn. 2SŽ-o-KS/92/2006)

Pokiaľ ide o námietky ohľadne použitia resp. nepoužitia zásady in dubio pro reo, Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenáva, že v uvedenom prípade nebolo možné uvedenú zásadu na daný právny a skutkový stav aplikovať. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobkyňa nepredložila žiadne relevantné dôkazné prostriedky, z ktorých by bolo zrejmé a preukázané, že sa uvedených schválností svojím správaním tak, ako boli opísané v prvostupňovom rozhodnutí, nedopustila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky má naopak z administratívneho spisu za preukázané, že sa uvedených konaní v predmetnom období dopustila, pričom Najvyšší súd Slovenskej republiky z uvedených svedeckých výpovedí jednoznačne dospel k záveru, že nemôže mať žiadne pochybnosti o ich vierohodnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zhodne so záverom správnych orgánov, ako aj so záverom krajského súdu konštatuje, že zo strany žalobkyne došlo k spáchaniu priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, tak ako bolo zistené správnymi orgánmi oboch stupňov.

Odvolací súd zdôrazňuje, že žalobkyňa nevyvrátila žiadnym hodnoverným spôsobom skutočnosť a skutkový stav, ktorý bol zistený správnymi orgánmi, a s ktorými sa stotožnil aj krajský súd, a preto za takýchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu veci.

Za neopodstatnenú pokladá aj odvoláciu námietku, spočívajúcu v tvrdení, že o predchádzajúcom priestupku žalobkyne spáchanom v roku 2011 nebolo doposiaľ právoplatne rozhodnuté, nakoľko v danom prípade Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 8Sžo/60/2014 zo dňa 22. októbra

2015 rozhodol tak, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/2321/2012-46 zo dňa 15. apríla 2014, ktorým tento zamietol žalobu o preskúmanie rozhodnutia Okresného úradu Prešov č. SVS-OP2-2012/002722/TMV zo dňa 27. februára 2012, potvrdil.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe. V súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak, ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti a ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Preto, ak krajský súd dospel k právnomu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobkyne, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie za správny.

Skutočnosti, ktorými žalobkyňa v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli totožné s námietkami, ktoré žalobkyňa namietala už v prvostupňovom konaní, a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobkyne nevyhovел a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Prešove, ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd vychádzal z ustanovení § 224 ods. 1 a § 250k OSP tak, že žalobkyni nepriznal ich náhradu, pretože nebola v odvolacom konaní úspešná a žalovanému právo na náhradu trov konania zo zákona neprináleží.

Odvolací súd poznamenáva, že skutočnosť, že žalobkyňa sa s názorom krajského súdu nestotožňuje sama o sebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozsudku krajského súdu nepostačuje. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť 01. júla 2016.

Dňom 01. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z., Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.